

soldaten sloegen ons in het aangezicht en stampten tussen de benen der mannelijke gevangenen. Op onze weg lagen vermoorde burgers, ouderlingen en jongelingen. Wij werden van vrouwen en kinderen gescheiden op het stationplein. Twee a drie dagen hebben zij met ons geleurd, rond en in Leuven, alles in brand stekend en burgers omgebracht op beestachtige wijze.

Meer en meer kwam mijn gemoed in opstand bij al die tegenstrijdigheden die men ons predikt: "Gaat en vermenigvuldigd!" terwijl men koelbloedig zijn evenmens vermoord ~~overvloedig~~ met op de buikriem: "Gott mit uns". Bij dit alles steeds de naam van God. In ieder land werden de wapens gezegend waar-mede men elkaar te lijf ging; terwijl de zoon ~~K~~ristus voor zijn volk is gestorven omdat hij de misdeelden beschermde en de huichelende schacheraars uit de tempel dreef.

Tussen al die gemoeds aandoeningen in de storm die over de mensen neerkwam dacht ik na en bracht het in woordenbeeld uit bij mijn terugkomst als burgergevangene.

Mijmeringen.

Als ik soms te mijmeren lig
Denk ik aan het droef bestaan,
Wáárom de mens steeds nederig
Als slaaf gebukt moet gaan.....

En als 'k dan mijn bedespond verlaat
En naar het hemelblauwe kijk,
De Albehoeder zoekend vragen wil,
Wáárom dat onrecht toch geschied.
Dan roept er mij een stemme toe.
"De Godheid leeft in 't mensen hart
Van hem die steeds het goed^d betracht,
Want hij zal een der wijze zijn."
Wat anderen schreeuwen over Godheid
En slechts naar de ondergang
huns broeders trachten
Kan voor de mens niet heelzaam wezen
Daar zulks leidt tot misbruik van ^{de}vmacht,